

Arrest

nr. 141 351 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 8 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van de verwerende partij van 2 december 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 8 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend die op 28 oktober 2014 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overweging werd genomen. Aangezien de verzoekende partij overeenkomstig artikel 75, §4 van het vreemdelingenbesluit voor de duur van het onderzoek van de aanvraag in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie - model A, kan de verzoekende partij het voorwerp niet meer uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie - model A de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 8 mei 2014 tot gevolg heeft, is het in het belang van de goede rechtsbedeling aangewezen het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen, ongeacht of ze destijds rechtsgeldig werd getroffen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota met opmerkingen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 2 december 2014 dient de verwerende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 13 januari 2015, alwaar de verwerende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 24 november 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VwP stelt dat VzP op 3 december 2014 de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen. Het beroep is zonder voorwerp: omwille van een recentere beslissing heeft VzP een verblijfsrecht gekregen. Gevraagd naar het belang, stelt VzP zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad, merkt VzP op dat het bevel volledig ten onrechte werd gegeven en vraagt VzP de kosten ten laste te leggen van VwP.”*

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de

bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit door de verwerende partij ter terechtzitting verschaft informatie en bij nazicht van het wachtregister blijkt dat op 4 december 2014 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan de verzoekende partij. Aangezien de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49/2, § 1 van de vreemdelingenwet als genietster van de subsidiaire beschermingsstatus wordt beschouwd en tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk is toegelaten, kan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat *“het bevel volledig ten onrechte werd gegeven”*, merkt de Raad op dat voormelde beschouwing niet ter zake dienend is. Het vertoog van de verzoekende partij heeft immers betrekking op de gegrondheid van de vordering, terwijl *in casu* de ontvankelijkheid van het beroep ter discussie staat.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partij vraagt de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij, merkt de Raad op dat de verzoekende partij het voordeel van de *pro deo* geniet en overeenkomstig artikel 39/68-1, § 1, 1° van de vreemdelingenwet geen rolrecht is verschuldigd. Er kunnen aldus geen kosten ten laste van de verwerende partij worden gelegd.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET